



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystrické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, z. s., IČO 00537772**
sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D.
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 31. 5. 2021, sp. zn. ÚOHS-R0236/2020/HS, č. j. ÚOHS-17915/2021/164/TFr

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 31. 5. 2021, sp. zn. ÚOHS-R0236/2020/HS, č. j. ÚOHS-17915/2021/164/TFr, **je nicotné.**
- II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14. 12. 2020, sp. zn. ÚOHS-S0250/2018/DP, č. j. ÚOHS-40242/2020/830/DK1, **je nicotné.**
- III. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 835 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je kolektivním správcem autorských práv ve smyslu § 95 a násl. zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon). Ministerstvo kultury rozhodnutím ze dne 23. 3. 2001 založilo oprávnění žalobce kolektivně spravovat mimo jiné i právo k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání uměleckých výkonů zvukových záznamů nebo zvukově obrazových záznamů podle § 23 autorského zákona. Žalobce je současně oprávněn za nositele práv uzavírat smlouvy k oprávnění k výkonu práva užití předměty ochrany určené hromadně dle § 101 autorského zákona, ve znění účinném do 19. 4. 2017. Žalobce hromadně smlouvy uzavíral taktéž s ubytovacími či lázeňskými zařízeními.
2. Dne 23. 10. 2017 obdržel žalovaný podnět, kterým jej Svaz léčebných lázní České republiky upozornil na možné žalobcovo zneužití dominantního postavení při uzavírání hromadných smluv s lázeňskými zařízeními. Konkrétně podatel podnětu upozornil na nezohledňování obsazenosti zařízení při stanovování výše autorské odměny za zpřístupňování předmětů ochrany. Žalovaný na základě podnětu prověřil způsob zohledňování obsazenosti ubytovacích zařízení kolektivními správci při stanovování výše autorských odměn pro jimi zastupované majitele práv za udělení licence k zpřístupňování předmětů ochrany pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání v zařízeních ubytovaným klientům. V rozhodnutí ze dne 14. 12. 2020, sp. zn. ÚOHS-S0250/2018/DP, č. j. ÚOHS-40242/2020/830/DKl, žalovaný shledal, že žalobce zneužil svého dominantního postavení při uzavírání hromadných smluv tím, že v období od 1. 1. 2009 do 6. 11. 2014 [dále též „posuzované období“] vynucoval nepřiměřené obchodní podmínky, čímž porušil zákaz stanovený § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), a čl. 102 písm. a) Smlouvy o fungování Evropské unie [výrok I.]. Ve výroku II. žalovaný toto jednání žalobci zakázal dle § 11 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Ve výroku III. mu pak za spáchaný správní delikt uložil pokutu dle § 22a odst. 1 písm. c) téhož zákona ve výši 20 799 000 Kč a dále mu uložil povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 3 500 Kč [výrok IV.].
3. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil rozkladem. Ten však předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) rozhodnutím ze dne 31. 5. 2021, sp. zn. ÚOHS-R0236/2020/HS, č. j. ÚOHS-17915/2021/164/TFr, zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Předseda Úřadu se ztotožnil s hodnocením žalovaného, že žalobce požadoval od poskytovatelů ubytovacích služeb platby odměn i z neobsazených pokojů, v nichž nedošlo k užití předmětů ochrany prostřednictvím jejich zpřístupnění. Tímto jednáním tak žalobce vynucoval na druhých smluvních stranách plnění, jež bylo v době uzavření hromadných smluv v nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění, tudíž mohl narušit hospodářskou soutěž na trhu poskytování licencí k užití předmětů ochrany výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově obrazových záznamů v pokojích ubytovacích zařízení v České republice.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včasné žalobě žalobce proti označeným rozhodnutím brojil z těchto důvod.
5. V první řadě namítl, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro jejich rozporuplnost a nedostatek důvodů. Konkrétně upozornil na nejasné hodnocení toho, zda zneužívání dominantního postavení bylo vykořisťovatelskou praktikou cenovou nebo necenovou, a dále skutečnost, že žalovaný v rozporu se shromážděnými podklady považoval za příjemce plnění z hromadných smluv přímo ubytované klienty namísto provozovatelů ubytovacích zařízení.

6. Ve druhém žalobním bodě žalobce zrekapituloval vývoj rozhodné právní úpravy § 23 autorského zákona. Zákon č. 81/2005 Sb. novelizoval toto ustanovení tak, že za zpřístupňování díla nepovažoval provozování rozhlasového a televizního vysílání na pokojích ubytovacích zařízení. Zákonomodárce následně přistoupil k novelizaci tohoto ustanovení pod vlivem rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 7. 12. 2006 ve věci C-306/05, *SGAE v. Rafael Hoteles SA*, který v bodě [47] stanovil, že „poskytování signálu hotelovým zařízením prostřednictvím televizních přijímačů klientům ubytovaným v pokojích tohoto zařízení představuje, nezávisle na užívané technice přenosu signálu, sdělování veřejnosti“. Nově tedy § 23 autorského zákona již za zpřístupňování díla považoval i provozování rozhlasového a televizního vysílání na pokojích ubytovacích zařízení. Zároveň však zavedl horní hranici autorské odměny ve výši 50 % koncesionářského poplatku za televizor či rozhlasový přijímač. Žalobce dále upozornil, že autorský zákon v posuzovaném období neobsahoval povinnost zohledňovat v autorské odměně obsazenost ubytovacích prostor. Tuto povinnost zavedla až novela provedená zákonem č. 228/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014. V posuzovaném období tak žalobce neporušoval žádnou zákonnou povinnost, pokud v sazbě autorské odměny nezohledňoval obsazenost ubytovacích zařízení.
7. Žalobce též nesouhlasil se stěžejním závěrem žalovaného, že se provozovatelům ubytovacích zařízení ze strany žalobce nedostávalo žádného protiplnění v případě neobsazení pokojů, protože v nich nemohlo docházet ke zpřístupňování děl veřejnosti; nedocházelo tedy k užívání práv žalobcem zastupovaných výkonných umělců a výrobců záznamů, žalobci tak neměla náležet autorská odměna. Žalovaný tedy za plnění, za něž náležela autorská odměna, nepovažoval poskytnutou licenci, ale reálné využití předmětu ochrany klienty ubytovacího zařízení. Tento závěr je dle žalobce v rozporu se skutkovým stavem. Účastníky hromadných licenčních smluv, a tedy i uživatelé děl výkonných umělců a výrobců záznamů, byli provozovatelé ubytovacích zařízení, nikoliv jejich klienti. Stejně tak autorskou odměnu za užití licence hradili provozovatelé, nikoliv ubytovaní klienti. Žalobce má za to, že nabyvatel licence těží z oprávnění již okamžikem jeho udělení, například tím, že potenciálním klientům může inzerovat službu provozování rozhlasového a televizního vysílání na pokojích. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu a na předsedu Úřadu provedené náhodné vyhledávání na platformě Booking.com, které dokládá konkurenční výhodu těch provozovatelů ubytovacích zařízení, kteří si s žalobcem sjednají licenci. Žalovaný současně nedostatečně zohlednil rovnováhu mezi právy a zájmy žalobcem zastoupených autorů a výkonných umělců na spravedlivou odměnu, a právy a zájmy uživatelů předmětů ochrany, neboť jasně upřednostnil provozovatele ubytovacích zařízení.
8. Žalobce dále navázal, že samotná výše autorské odměny byla srovnatelná s výší odměn za srovnatelné plnění vybírané kolektivními správci v jiných členských státech Evropské unie, přičemž je třeba upozornit, že většina z nich obsazenost pokojů v sazbě odměn vůbec nezohledňovala. Poté, co žalobce začal obsazenost pokojů v sazbě autorské odměny zohledňovat (vlivem změny právní úpravy), zůstala její výše prakticky totožná s výší uplatňovanou v době, kdy obsazenost zohledňována nebyla. Žalobce dodal, že výši autorské odměny v posuzovaném období ovlivňovaly i různé slevy (v rozsahu 15 až 30 %), poskytnuté provozovatelům ubytovacích zařízení, což však správní orgány při posouzení věci nezohlednily. Žalobce tak má za to, že jím poskytované plnění bylo přiměřené vybírané autorské odměně a nezneužil tedy svého dominantního postavení.
9. Pokud správní orgány shledaly zneužití dominantního postavení žalobce ve vynuovení plnění, jež bylo v době uzavření smlouvy v nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění, měly se zabývat porovnáním plnění poskytovaného žalobcem, které spočívalo v udělení licence, a plněním poskytovaným ze strany provozovatelů ubytovacích zařízení žalobci, tj. úhradě sjednané autorské odměny. Pouze nadměrnost či nedůvodná a nespravedlivá výše sjednané odměny v porovnání s hodnotou poskytnuté licence by totiž byla způsobilá poskytovatele ubytovacích zařízení a hospodářskou soutěž negativně zasáhnout. Předseda Úřadu ani žalovaný však takto nepostupovali, posuzovali totiž pouze jednu z komponent autorské odměny –

obsazenost pokojů. Takový postup je však v rozporu s žalobcem citovanou judikaturou Soudního dvora Evropské unie i s ustálenou rozhodovací praxí žalovaného. Žalovaný konečně neprokázal narušení či ohrožení hospodářské soutěže, ani – byť potenciální – ovlivnění obchodu mezi členskými státy Evropské unie.

10. Žalobce namítl rovněž reálnou nemožnost přesného zohlednění obsazenosti pokojů v kalkulaci autorské odměny, o čemž vypovídá i postup žalovaného, který při vlastním hodnocení vycházel pouze z odhadů poskytnutých Českým statistickým úřadem. Při uzavírání hromadných smluv současně nebylo možné předvídat, které pokoje, kdy a na jakou dobu budou následně skutečně obsazeny. Pro úplnost žalobce doplnil, že i kdyby správní orgány mohly izolovaně posuzovat pouze zohlednění obsazenosti pokojů v autorské odměně, musely by posoudit přiměřenost zohlednění, resp. nezohlednění, ve světle běžné rozhodovací praxe. Z provedeného porovnání však vyplynulo, že obsazenost zohledňovali v autorské odměně kolektivní správci pouze ve třech ze sedmi porovnávaných členských zemí Evropské unie. Žalobce navíc ve správním řízení žalovanému doložil, že v rozhodné době nezohledňovalo obsazenost pokojů ve vybírané odměně 27 ze 35 zahraničních kolektivních správců.
11. V dalším žalobním bodu žalobce za použití argumentace *ad absurdum* poukázal na svévolný postup žalovaného ignorující ekonomickou podstatu věci. Posoudil-li totiž žalovaný za protisoutěžní pouhé nezohlednění obsazenosti pokojů v odměně za poskytnutí licence, aniž by přihlížel k přiměřenosti účtované ceny k poskytnutému protiplnění v podobě hodnoty příslušné licence, musel by označit za protisoutěžní např. i případ, kdy by odměna za licenci, stanovená bez ohledu na obsazenost pokojů, činila pouhý jeden jediný halér (zatímco kupříkladu zohlednění 50 % obsazenosti při sazbě výrazně vyšší by bylo dle žalovaného v pořádku). Podle logiky, na níž je založeno rozhodnutí žalovaného, by totiž i takováto odměna představovala vynucování nepřiměřené obchodní podmínky, zneužití dominantního postavení k újmě poskytovatelů ubytovacích služeb a narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu, kdy by i v tomto případě platilo, že odměna byla sjednána bez ohledu na obsazenost pokojů.
12. Žalobce též nesouhlasil se závěry správních orgánů, že určování výše odměn žalobcem za poskytované licence v posuzovaném období bez zohlednění obsazenosti pokojů bylo třeba hodnotit jako necenovou praktiku. Jednoznačně se jednalo o způsob stanovení ceny za poskytnutí licence, tedy praktiku cenovou. Dle zjištění žalovaného obsažených ve spise pak žalobce tímto jednáním ani nezískal nepřiměřené zisky, neboť výše autorské odměny v posuzovaném období byla srovnatelná s její výší v obdobích, kdy obsazenost pokojů byla v odměně zohledňována. Nedošlo tedy ke zneužití dominantního postavení, neboť nebylo najisto postaveno, že byla jiným soutěžitelům způsobena újma. Sám žalovaný současně konstatoval, že jednání žalobce nebylo způsobivé negativně zasáhnout ani konečné spotřebitele (ubytované hosty), neboť nevedlo ani k navyšování cen za poskytované ubytování, ani ke snížení kvality ubytovacích služeb.
13. Závěrem žalobce namítl nezákonnost výše uložené sankce, neboť žalovaný pod „hodnotu prodejů“ zahrnul nejen obrat žalobce, ale i obrat (autorskou odměnu) výkonných umělců a výrobců záznamů zastoupených žalobcem. Výše pokuty je tak zcela nepřiměřená. V rozporu se zásadou legitimního očekávání a rovného přístupu odporuje i metodice k ukládání pokut přijaté žalovaným v roce 2018. Žalovaný též nezohlednil skutečnost, že žalobce se vůči části provozovatelů ubytovacích zařízení (lázeňských zařízení) nemohl správního deliktu dopustit, jelikož jak sám žalovaný zjistil, tato ubytovací zařízení dosahují téměř 100% roční obsazenosti. Její zohlednění tak nemohlo autorskou odměnu ovlivnit. Konečně žalovaný nepřihlédl k aktuální ekonomické situaci žalobce a jím zastupovaných výkonných umělců a výrobců záznamů.
14. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby upustil od uložené pokuty nebo ji snížil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 9. 2021 žalovaný předně žalovaný nesouhlasil s žalobcem ohledně podstaty vzájemně poskytovaných plnění z hromadných licenčních smluv. Aby mohlo dojít ke vzniku nároku na odměnu za poskytnutou licenci, musí totiž dojít ze strany provozovatelů ubytovacích zařízení ke sdělování díla veřejnosti. Výkladem § 23 autorského zákona a judikatury Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího soudu dospěl žalovaný k závěru, že pro možnost sdělovat dílo na hotelovém pokoji, musí v něm být reálně ubytován někdo, kdo má možnost licenci využít. K zpřístupňování díla naopak nedochází již samotným umístěním technicky způsobilého přístroje do prostor určených k poskytování služeb.
16. Se stejným argumentem žalovaný odmítl žalobní námitku ekonomické hodnoty samotné poskytnuté licence – možnost provozovatelů v reklamách propagovat poskytovanou službu televizního či rádiového vysílání na ubytovacích zařízeních. Skutečnost, že cca 78 % provozovatelů ubytovacích zařízení inzeruje službu „TV s plochou obrazovkou“, podle žalovaného dokládá, že nejde o tak dramatickou konkurenční výhodu, jak tvrdí žalobce. Tedy až v okamžiku sdělování veřejnosti (přítomné na pokoji ubytování) vzniká žalobci oprávnění vybírat od provozovatele zařízení přiměřené protiplnění (autorskou odměnu) pro jím zastupované umělce. Opačný výklad by znamenal situaci, kdy by provozovatel ubytovacího zařízení měl podepsanu licenční smlouvu s žalobcem a od podpisu smlouvy by se v ubytovacím zařízení dalších několik týdnů neubytoval žádný host (a to z jakýchkoli objektivních důvodů, např. z důvodu vypuknutí virové epidemie, kdy by restaurační a ubytovací zařízení sice nebyla uzavřena, avšak ze strachu z nákazy by lidé necestovali, a tudíž nevyužívali služeb ubytovacích zařízení – pokoje by tudíž byly neobsazené, ale nikoli neobsaditelné), přičemž dle logiky žalobce by provozovatel ubytovacího zařízení musel za každý pokoj s televizním či rozhlasovým přijímačem platit žalobci poplatky, ačkoli by z toho neměl absolutně žádný užitek. Pokud žalobce požadoval platby autorských odměn i za neobsazené pokoje, kde prokazatelně nemohlo docházet ke sdělování děl jím zastoupených umělců, vynucoval plnění bez toho, aby sám vůbec nějaké protiplnění poskytl, zneužíval tedy své dominantní postavení. O tom vypovídá i znění preambule hromadných licenčních smluv, z níž je patrné, že smluvní strany nenašly shodu ohledně zohledňování obsazenosti pokojů, přesto žalobce zneužil své převahy nad provozovateli ubytovacích zařízení a nezohledňování obsazenosti pokojů v autorské odměně si vynutil.
17. Žalobce přitom do 31. 12. 2008 četnost využití pokojů ubytovacích zařízení ve výpočtu autorské odměny zohledňoval, aniž by takovou povinnost autorský zákon stanovoval. Je tak zcela zjevné, že jediným důvodem, proč v posuzovaném období žalobce upustil od zohledňování obsazenosti pokojů v sazebních odměn, byla jeho snaha maximalizovat výši vybraných odměn od ubytovacích zařízení v rámci limitů daných cenovou regulací v § 23 autorského zákona, aniž by zároveň zohlednil oprávněný zájem ubytovacích zařízení hradit cenu pouze za skutečné užití díla. Výše autorských odměn v posuzovaném období byla nejvyšší možná, jakou zákon žalobci umožňoval.
18. Žalovaný dále připomněl, že zneužití dominantního postavení žalobcem neposuzoval jako zneužívající praktiku nepřiměřeně vysokých cen, ale hodnotil, zda v důsledku cenových podmínek, které nezohledňovaly obsazenost ubytovacích zařízení, došlo k vynucování autorských odměn, aniž by existovalo jakékoliv protiplnění ve formě užití práv výkonných umělců a výrobců záznamů. Srovnání výše autorských odměn v jiných členských zemích mělo za cíl toliko zhodnotit, zda regulace výše odměn provedená autorským zákonem nezpůsobila zásah do oprávněných práv nositelů chráněných práv na spravedlivou odměnu za užití jejich předmětů ochrany. To, že po novelizaci autorského zákona a zrušení zákonem stanoveného limitu 50 % koncesionářského poplatku stanovil žalobce takovou výši sazeb, aby i po zohlednění nejnižší obsazenosti ubytovacích zařízení obdržel od poskytovatelů ubytovacích služeb odměnu v obdobné výši jako dosud, je pak zcela irrelevantní. Ani skutečnost, že žalobce poskytoval na základě hromadných smluv v posuzovaném období dodatečné slevy, na tomto závěru nic

nemění. Žalovaný nesankcionoval žalobce za stanovení výše odměn, avšak za to, že vynucoval po poskytovatelích ubytovacích služeb odměny i za neobsazené pokoje, a to i v situaci, kdy neposkytoval žádné protiplnění, čímž narušil hospodářskou soutěž.

19. K námitce nedostatku odůvodnění odklonu od své ustálené rozhodovací praxe žalovaný uvedl, že v nyní posuzované věci jde o skutkově odlišný případ i o jinou právní kvalifikaci. Závěry plynoucí z předchozí praxe proto nebyly na věc aplikovatelné. Obdobné platí taktéž pro žalobcem citovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 12. 2008 ve věci *C-52/07 Kanal 5 Ltd a TV 4 AB proti Föreningen Svenska Tonstättares Internationella Musikbyrå*. Rozsudek se týkal praktiky excesivních cen, nikoliv nepřiměřených smluvních podmínek.
20. Autorský zákon v posuzovaném období implicitně zakotvoval povinnost zohledňovat obsazenost ubytovacího zařízení, a to na základě povinnosti kolektivních správců při stanovení sazeb přihlížet mj. k přímému nebo nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití předmětu ochrany.
21. Újma vzniklá provozovatelům ubytovacích zařízení nemusela být správními orgány (pro závěr o zneužití dominantního postavení) konkrétně identifikována či kvantifikována. Postačilo zjištění, že žalobce zaujímal dominantní postavení na relevantním trhu, že jedná způsobem neslučitelným s pravidly hospodářské soutěže a že takovým jednáním vznikla újma provozovatelům ubytovacích zařízení. Ke vzniku újmy došlo tím, že žalobce požadoval platby autorských odměn bez protiplnění.
22. Žalovaný dále odkázal na Oznámení Evropské komise ze dne 27. 4. 2004 a judikaturu Soudního dvora Evropské unie, na jejichž základě shledal, že zahraniční výkonní umělci a výrobci záznamů (zastoupení žalobcem) obdrželi za poskytnutí licencí k veřejnému užití svých předmětů ochrany prostřednictvím žalobce od poskytovatelů ubytovacích služeb na území České republiky vyšší odměny v důsledku úhrady plnění, které ve skutečnosti nebylo realizováno užitím těchto předmětů ochrany ubytovaným na pokojích ubytovacích zařízení. Toto jednání tak bylo způsobilé mít podstatný vliv na obchod mezi členskými státy.
23. Závěrem žalovaný odmítl, že by uložená pokuta byla nezákonná, nepřiměřená a rozporná s metodikou žalovaného k ukládání pokut. Žalovaný nepřekročil meze správního uvážení. Pokuta byla stanovena na základě hodnoty tržeb dotčených protisoutěžním jednáním dosažených v roce 2013, posledním roce deliktního jednání. Nelze souhlasit s žalobcem, že výše pokuty měla být odvozena od čistého obrátu. Ten slouží pouze jako zákonný korektiv výsledné pokuty dle § 22a odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Zároveň byl žalovaný oprávněn do hodnoty tržeb zahrnout i odměny pro nositele autorských práv zastupovaných žalobcem. Opak by odporoval věcnému vymezení relevantního trhu, tedy že zbožím, při jehož poskytování žalobce zneužil svého dominantního postavení, byla licence jako taková. Zahrnutí výnosů z úroků, z cenných papírů a majetkových účastí, z poplatků a provizí a zisků z finančních operací do obrátu žalobce bylo učiněno v souladu ustálenou správní praxí i judikaturou správních soudů.
24. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další úkony žalobce

25. V *replíce* na vyjádření žalovaného ze dne 10. 2. 2022 se žalobce v první řadě pozastavil nad tvrzením žalovaného, že provozovatelé ubytovacích zařízení neměli z poskytnuté licence bez ubytovaných hostů žádný ekonomický užitek. Žalobce zdůraznil, že pokud poskytnutí licence bylo pro poskytovatele ubytovacích služeb naprosto bezcenné, nic je nenutilo o licenci žádat a nemohlo tak nikdy dojít k údajnému vynucování obchodní podmínky. Ovšem v případě, kdy poskytnutí licence představovalo pro poskytovatele ubytovacích služeb bezprostřední užitek (hospodářskou hodnotu), což je podle přesvědčení žalobce naprosto jednoznačné (potenciální hosté při výběru ubytovatele vždy zohledňují rozsah a kvalitu nabízených služeb), opět nemohlo dojít ke spáchání

žalovaným deklarovaného soutěžního deliktu, neboť okamžikem poskytnutí licence ze strany žalobce došlo i k bezprostřednímu poskytnutí plnění z jeho strany. Závěr žalovaného o plnění (ubytovatelů) bez protiplnění (žalobce) nemůže obstát. Žalovaný si též protirečí, pokud jde o ekonomickou podstatu věci. Na jednu stranu tvrdí, že jednání žalobce neposuzoval z hlediska nepřiměřené odměny za poskytnutí licence, jelikož by musel prokázat, že výše autorské odměny byla nepřiměřená, což ve správním řízení neučinil. Na straně druhé *de facto* tvrdí, že autorská odměna byla příliš vysoká, resp. byla sjednána i za údajné plnění bez protiplnění. Uvedené dokládá i způsob stanovení údajné újmy jako poloviny (při průměrné 50 % obsazenosti ubytovacích zařízení v posuzovaném období) součtu autorských odměn za poskytnuté licence. Žalovaný vytvořil novou, abstraktní a dosud neznámou skutkovou podstatu nepřiměřené obchodní podmínky spočívající ve sjednání odměny (tj. ceny) za údajně neposkytnuté protiplnění, která ovšem, ačkoliv se jedná o cenové ujednání, není cenovou praktikou. Žalobce však ve správním řízení prokázal, že autorská odměna nebyla nepřiměřená poskytovanému plnění, a byla naopak srovnatelná s odměnami vybíranými kolektivními správci v zahraničí. Není zřejmé, jak je možné, že údajný správní delikt sice spočíval ve způsobu stanovení odměny za licenci, ovšem za toto jednání žalobce trestán nebyl. Taktéž není zřejmé, proč údajná újma vzniklá zneužitím dominantního postavení spočívala v ceně (odměně), kterou provozovatelé ubytovacích zařízení hradili za užití předmětů ochrany, ovšem k této újmě mělo dojít necenovou praktikou.

26. V *podání ze dne 19. 6. 2023* pak žalobce s odkazem na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu doplnil, že při určení horní hranice pokuty nebylo možné do obratu zahrnout částky účtované žalobcem mimo relevantní trh, na němž působil, jak správní orgány učinily tím, že do obratu žalobce zahrnuly i částky prodeje majetku (např. cenných papírů).

V. Jednání konané dne 27. 6. 2023

27. Při jednání účastníci setrvali na již dříve písemně uplatněné argumentaci. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu. Poukázal na skutečnost, že s ohledem na průběh a výsledek jednání, které proběhlo dříve téhož dne v obdobné věci vedené jím pod sp. zn. 29 Af 8/2021 [žalobce OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s. (dále též „OSA“), proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže] přichází do úvahy též problematika nicotnosti vydaných rozhodnutí z důvodu absolutní věcné nepříslušnosti žalovaného, k níž soud musí přihlížet z úřední povinnosti. Účastníci nevyužili možnosti se k této otázce vyjádřit. Soud následně k důkazu četl listiny předložené žalobcem OSA ve věci sp. zn. 29 Af 8/2021 (č. l. 124 a 165 daného spisu) – přípis předsedy Úřadu ze dne 20. 7. 2015 a přiložené stanovisko učiněné jím v rámci legislativního procesu vedoucího k přijetí zákona č. 102/2017 Sb., kterým byl novelizován autorský zákon.

VI. Posouzení věci

28. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že tato rozhodnutí **jsou nicotná**.
29. Předtím, než soud mohl přistoupit k uplatněným žalobním bodům, musel se v návaznosti na jím dříve projednávaný skutkově a právně obdobný případ žalobce OSA (sp. zn. 29 Af 8/2021) zabývat otázkou, zda byl žalovaný vůbec věcně příslušný k vydání napadených správních rozhodnutí. Shledal přitom, že v nyní projednávané věci nemá důvod se od svých dříve přijatých závěrů odchýlit. Ostatně sám žalovaný s žalobcem zahájil správní řízení pro obdobné praktiky jako v případě žalobce OSA (srov. body 143., 243., 283. rozhodnutí žalovaného). Předseda Úřadu pak ve vyjádření k žalobě (bod 32.) potvrdil, že „[p]rávní kvalifikace byla rovněž provedena v souladu se zásadou legitimního očekávání [...], když žalovaný vycházel i z právní kvalifikace skutkově obdobného případu týkajícího se zneužití dominantního postavení kolektivním správcem OSA“. V rozsudku ze dne 27. 6. 2023, č. j. 29 Af 8/2021-330, zdejší soud dospěl k závěru, že žalovaný ani předseda Úřadu neměli

v důsledku změny právní úpravy věcnou příslušnost k vydání správních rozhodnutí, a to již před zahájením správního řízení. Tak tomu je i v nyní projednávané věci.

30. Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. *zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.*
31. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS, vymezil, že „*nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přiblíží z úřední povinnosti.*“
32. Žalobce byl ve výroku I. rozhodnutí žalovaného shledán vinným ze spáchání správního deliktu spočívajícího v tom, že „*uplatňoval bez objektivně ospravedlnitelných důvodů v období od 1. 1. 2009 do 6. 11. 2014 sazby odměn stanovené ve svém sazebníku odměn [...] aniž by v nich zohlednil četnost využití ubytovacích prostor (obsazenost ubytovacích zařízení)*“, a tedy „*požadoval od poskytovatelů ubytovacích služeb platby odměn i z neobsazených pokojů, v nichž nedošlo k užití předmětu ochrany prostřednictvím jeho zpřístupnění*“, čímž „*neužil v uvedeném období své dominantní postavení vynucováním nepřiměřené obchodní podmínky*“.
33. Právě v posuzovaném období stanovil § 100 odst. 6 písm. b) autorského zákona, že *při uzavírání smluv podle odstavce 1 písm. b) [s uživateli předmětů ochrany ve smyslu § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona] se přihlídně zejména k [...] přímému či nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití či v souvislosti s užitím předmětu ochrany*“.
34. K tomuto ustanovení předseda Úřadu v bodu 139 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*[n]avic po celé posuzované období byla v autorském zákoně stanovena povinnost kolektivních správců při stanovení sazeb autorských odměn přiblížit mj. k přímému či nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití či v souvislosti s užitím předmětu ochrany; a k účelu, způsobu, rozsahu a okolnostem užití předmětu ochrany. S ohledem na výše uvedenou unijní judikaturu a závěry drubostupňového orgánu obledně poskytování licence ze strany účastníka řízení provozovatelům ubytovacích zařízení je zřejmé, že hospodářský prospěch měli provozovatelé ubytovacích zařízení až v případě, kdy mohl předmět ochrany užití reálně ubytovaný host. Povinnost zohledňovat obsazenost ubytovacího zařízení tak byla implicitně zakotvena v autorském zákoně i v posuzovaném období, neboť hledisko obsazenosti zásadním způsobem ovlivňuje šíři prospěchu, kterou provozovatel ubytovacích zařízení z užití díla získá, a stejně tak ovlivňuje rozsah užití předmětu ochrany.*“
35. Žalovaný vedl správní řízení od 26. 6. 2018 do 31. 5. 2021. Přitom § 102 odst. 1 autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb., ke dni zahájení správního řízení stanovil, že *ministerstvo [kultury] vykonává dohled nad výkonem kolektivní správy a dodržováním povinností kolektivních správců podle tohoto zákona*. Dále z § 102 odst. 3 autorského zákona, ve znění též novely a účinného od 20. 4. 2017, výslovně vyplývá, že *dohledem ministerstva není dotčen dozor Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podle zákona o ochraně hospodářské soutěže v rozsahu, v jakém se na jednání nevztahuje autorský zákon*.
36. Dozorová pravomoc žalovaného, jak je omezena v § 102 odst. 3 autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb., se tudíž na činnost kolektivních správců, a tedy i žalobce, vztahuje výlučně „*v rozsahu, v jakém se na jednání nevztahuje autorský zákon*“. Rozhodné je tedy pouze to, zda posuzované jednání je, či naopak není, regulováno autorským zákonem. Jinak řečeno, v rozsahu, v jakém se na jednání kolektivních správců vztahuje autorský zákon, vykonává nad jejich činností dohled ministerstvo kultury, čímž je výslovně vyloučena dozorová pravomoc žalovaného.
37. Jednání vytýkané žalovaným žalobci patřilo do problematiky kolektivní správy. Charakteristiku kolektivní správy podává § 95 odst. 1 autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb., tak,

že se jí rozumí plná správa majetkových práv autorských nebo práv souvisejících s právem autorským nositelů práv k jejich zveřejnění nebo ke zveřejnění nabídnutým dílům, uměleckým výkonům, zvukovým nebo zvukové obrazovým záznamům (dále jen "předmět ochrany"), která je vykonávána k jejich společnému prospěchu. Do novelizace provedené zákonem č. 102/2017 Sb. stanovil § 95 odst. 1 autorského zákona, že účelem kolektivní správy práv podle tohoto zákona (dále jen "kolektivní správa") je kolektivní uplatňování a kolektivní ochrana majetkových práv autorských a majetkových práv souvisejících s právem autorským a umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti.

38. I když po novelizaci provedené zákonem č. 102/2017 Sb. autorský zákon problematiku kolektivní správy pojal komplexněji a podrobněji, nedošlo k principiální změně kolektivní správy a jejích hlavních atributů. Mezi tyto atributy patří taktéž vztahy kolektivních správců k uživatelům předmětů ochrany, zejména tedy v kontextu licenčních smluv, uzavíraných žalobcem s uživateli předmětů, a v souvislosti s nimiž žalobce požadoval příslušné odměny za užití předmětu ochrany. Tento stav platil i před novelizací provedenou zákonem č. 102/2017 Sb., přičemž taková kontraktace podléhala v rámci institutu kolektivní správy některým specifickým požadavkům. K tomu soud odkazuje na § 100 odst. 1 písm. h) a § 100 odst. 6 písm. b) autorského zákona zmíněné v bodě 33 tohoto rozsudku. Novější právní úprava je „toliko“ propracovanější a detailnější, řeší však tytéž otázky. Nadto se i ze systematického hlediska vždy jednalo o jednotlivé aspekty zastřešujícího institutu kolektivní správy dle části první a hlavy čtvrté autorského zákona. Podle právní úpravy účinné od 20. 4. 2017 je přitom třeba dohledovou pravomoc ministerstva vztáhnout i na nejrůznější aspekty kolektivní správy, které jsou regulovány autorským zákonem.

39. Soud vycházel i z připomínky uplatněné předsedou Úřadu v rámci legislativního procesu vedoucího k přijetí zmíněné novelizace autorského zákona provedené zákonem č. 102/2017 Sb., v přípisu ze dne 20. 7. 2015, č. j. ÚOHS-L0187/2015/NV-18235/2015/440/LRy, resp. v jeho příloze:

„V autorském zákonu je i nadále ponecháno ustanovení (§ 102 odst. 8 AZ), dle kterého není dozorem Ministerstva kultury dotčen dozor Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“). Kolektivní správci se při výkonu své činnosti musí řídit příslušnými ustanoveními AZ, tedy mj. mají povinnost uzavírat s uživateli předmětů ochrany smlouvy za objektivních a rovných podmínek (§ 98a AZ), přičemž sazby odměn stanovené sazebníkem musí být přiměřené a vycházet z objektivních a nediskriminačních kritérií. V rozsahu činnosti kolektivních správců, nad nimiž Ministerstvo kultury vykonává dohled dle § 102 AZ, považují ponechání dozorových pravomocí Úřadu v oblasti působnosti autorského zákona za nepatřičné, neboť by mohlo docházet k případům, kdy uvedené Ministerstvo a Úřad posoudí totožné jednání kolektivního správce odlišně (např. otázka přiměřenosti sazeb odměn či možné diskriminace některých uživatelů předmětů ochrany, apod.). Na základě výše uvedeného požadují změnu daného ustanovení tak, aby bylo zcela zřejmé, jaké konkrétní kompetence spadají každému z uvedených subjektů. Tzn., především v jakých konkrétních věcech vykonává dozor Ministerstvo kultury a v jakých Úřad. Upozorňují, že Úřad je kompetentní pouze ve věcech, které spadají do oblasti hospodářské soutěže.“ (pozn. soudu: zvýraznění původní).

40. Sám žalovaný tedy paradoxně považoval i přiměřenost sazeb odměn (popř. možné diskriminace některých uživatelů předmětů ochrany) za problematiku, u níž bylo možné i za dřívější právní úpravy dovodit dohledovou pravomoc ministerstva (dle § 103 odst. 1 autorského zákona, ve znění účinném do 19. 4. 2017, Ministerstvo vykonává dohled nad kolektivními správci práv oprávněnými k výkonu kolektivní správy podle tohoto zákona, přičemž dle § 103 odst. 7 téhož zákona dohledem ministerstva není dotčen dozor Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podle zvláštního právního předpisu; právě novelizace provedená zákonem č. 102/2017 Sb. měla přinést vyjasnění kompetencí ministerstva a žalovaného). Je zároveň zřejmé, že v posuzované věci šlo právě o otázku „přiměřenosti sazeb odměn“, přičemž dle dřívější právní úpravy byla tato otázka autorským zákonem regulována spíše rámcově, zatímco po novelizaci realizované

zákonem č. 102/2017 Sb. jde již o problematiku upravenou detailněji, a to právě autorským zákonem. I z toho se tedy podává – podle právní úpravy účinné od 20. 4. 2017 – dohledová kompetence ministerstva, a nikoli věcná příslušnost žalovaného.

41. Autorský zákon účinný ke dni vydání oznámení o zahájení správního řízení, potažmo i ke dnům vydání rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí předsedy Úřadu, tak ve znění zákona č. 102/2017 Sb. výslovně stanovil, že žalovaný nemá dozorovou pravomoc nad jednáním, na které se vztahuje autorský zákon. Jak již soud uvedl výše, posuzované otázky kolektivní správy byly a jsou upraveny právě autorským zákonem.
42. Ministerstvo kultury bylo oprávněno vykonávat dohled nad dodržováním povinností kolektivních správců při stanovování sazeb autorských odměn účtovaných provozovatelům ubytovacích zařízení ve stejném období, ve kterém bylo vedeno správní řízení, v němž bylo vydáno nyní přezkoumávané rozhodnutí předsedy Úřadu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného. Ministerstvo totiž bylo oprávněno u žalobce vykonávat kontrolu, ukládat mu opatření k nápravě a v případě nesplnění povinnosti k nápravě uložit pokutu až do výše 500 000 Kč, což vyplývá z § 98e odst. 3 písm. d) ve spojení s § 102 odst. 2 písm. b), § 105ba odst. 1 písm. n) a § 105ba odst. 2 písm. c) autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb. Tento závěr podporuje i znění důvodové zprávy k § 98e návrhu zákona č. 102/2017 Sb. Smluvně dohodnuté a vyžadované platby odměn po provozovatelích ubytovacích zařízení v posuzovaném případě nebyly ničím jiným než praktickým uplatněním žalobcových sazebníků.
43. Z uvedeného plyne, že ministerstvo kultury mělo v období, kdy žalovaný zahájil a vedl s žalobcem správní řízení, dostatečné nástroje k zamezení jednání, které by spočívalo v nezohledňování obsazenosti ubytovacích zařízení při stanovení sazeb autorských odměn, včetně eventuálních sankcí pro kolektivní správce. Vyloučením dozorové pravomoci žalovaného by tak nebyl vyloučen efektivní výkon orgánu veřejné moci, neboť jak plyne z § 102 odst. 1 autorského zákona, nad výkonem kolektivní správy a dodržováním povinností kolektivních správců vykonávalo dohled ministerstvo kultury.
44. Soud tak má za to, že na posuzované jednání žalobce se v období, kdy žalovaný zahájil a vedl předmětné správní řízení, vztahoval autorský zákon. Proto je třeba § 102 odst. 3 autorského zákona (ve znění zákona č. 102/2017 Sb., tedy ve znění rozhodném pro určení věcné příslušného správního orgánu) interpretovat tak, že žalovaný neměl nad posuzovaným jednáním dozorovou pravomoc, a to i v oblasti kontroly přiměřenosti sazeb autorských odměn, resp. způsobu jejich stanovení ze strany kolektivních správců.
45. Lze dodat, že § 98e odst. 3 písm. d) ve spojení s § 102 odst. 2 písm. b), § 105ba odst. 1 písm. n) a § 105ba odst. 2 písm. c) autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb., obsahuje *ex post* regulaci chování kolektivních správců při stanovení sazeb autorských odměn. Pokud by žalobce danou povinnost neplnil (např. nezohledňoval by obsazenost ubytovacích zařízení), mělo by ministerstvo eventuálně pravomoc nařídit mu toto jednání napravit a případně mu i uložit pokutu. Autorský zákon přitom žalobci fakticky propůjčuje monopolní postavení, a tedy související regulace dopadající i na způsob stanovení sazeb autorských odměn tuto skutečnost implicitně zohledňuje. Autorský zákon tudíž v tomto smyslu obsahuje zvláštní právní úpravu (*lex specialis*), do jejíž věcné působnosti spadá rovněž chování kolektivních správců při stanovení sazeb autorských odměn a jejich účtování a navazující dohledová pravomoc toliko ministerstva kultury.
46. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže obsahuje regulaci chování dominantních soutěžitelů. Proto autorský zákon i ZOHS obsahují *ex post* regulaci chování podnikatelské činnosti. Zákon o ochraně hospodářské soutěže zakotvuje zvláštní povinnost dominantních soutěžitelů nenarušovat hospodářskou soutěž. Autorský zákon pak upravuje chování kolektivních správců (kteří na trhu zaujímají faktické monopolní postavení, což zákonodárce při přijímání sektorové regulace zohledňuje) při stanovení sazeb autorských odměn. V tomto ohledu je autorský zákon zvláštní právní úpravou k obecné úpravě, zde zákonu

o ochraně hospodářské soutěže (*lex generalis*). Nadto regulace dle autorského zákona – ve znění zákona č. 102/2017 Sb. – představuje úpravu pozdější (*lex posterior*).

47. Ustanovení autorského zákona v rozhodném znění, podle něhož měl žalobce v posuzovaném období při uzavírání smluv s provozovateli ubytovacích zařízení přihlížet k „*přímému či nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití či v souvislosti s užitím předmětu ochrany, a to včetně četnosti využití ubytovacích prostor za účelem získání takového prospěchu, v nichž dochází k užití předmětu ochrany*“ [§ 100 odst. 6 písm. b) autorského zákona ve znění zákona č. 216/2006 Sb.] se vztahovalo (a to i dle žalovaného) na praktiku spočívající v nezohledňování obsazenosti ubytovacích zařízení při stanovení sazeb autorských odměn. Tedy na praktiku, na kterou žalovaný aplikoval zákon o ochraně hospodářské soutěže.
48. Vývoj právní úpravy podporuje závěr, že jednání kolektivních správců, na které se před nabytím účinnosti novely autorského zákona provedené zákonem č. 102/2017 Sb. uplatnila dozorová pravomoc žalovaného (včetně způsobu stanovení sazeb autorských odměn), spadalo po nabytí účinnosti dané novely do dohledové pravomoci Ministerstva kultury. Shora uvedené samozřejmě neznamená, že by vůči kolektivním správcům byla za platné právní úpravy vždy vyloučena věcná příslušnost žalovaného. Muselo by se však jednat o otázky neupravené autorským zákonem. Jak však plyne z výše popsaného, žalovaný posuzoval právě problematiku, která autorským zákonem upravena je. S ohledem na předmět regulace autorského zákona (který se, jak bylo rozebráno, ve zvažovaných otázkách s úpravou zákona o ochraně hospodářské soutěže vlastně věcně překrývá), znění § 102 odst. 3 tohoto zákona a sankční nástroje jsoucí Ministerstvu kultury k dispozici, se toto ministerstvo v dotčených aspektech stalo „soutěžním úřadem“ nahrazujícím ve vymezeném rozsahu činnost žalovaného.

VII. Závěr a náklady řízení

49. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí předsedy Úřadu trpí vadou absolutního nedostatku pravomoci žalovaného správního orgánu, která vyplývá z jeho věcné nepříslušnosti. Proto soud vyslovil nicotnost těchto rozhodnutí (§ 76 odst. 2, 3 s. ř. s.). S ohledem na konstatovanou nicotnost předmětných rozhodnutí se soud z důvodu nadbytečnosti dále nezabýval argumentací týkající se meritorních otázek, ať již jde o problematiku viny, sankce či procesního postupu správního orgánu.
50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
51. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna jeho advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o pět úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika ze dne 10. 2. 2022, vyjádření ze dne 20. 6. 2023, účast na jednání před soudem dne 27. 6. 2023) a pět režijních paušálů, a to ve výši 5 x 3 100 Kč a 5 x 300 Kč, dále cestovní výdaje žalobcova advokáta ve výši 445 Kč (jízdné Brno hl. n. – Praha hl. n.), promeškaný čas strávený advokátem žalobců cestou z místa jednání u soudu v Brně do místa jeho sídla v Praze v rozsahu šesti započatých půlhodin ve výši 6 x 100 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) § 13 odst. 1, 4, § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 18 045 Kč. Protože právnická osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejímž společníkem je žalobcův advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 3 790 Kč, odpovídající dani, kterou je zmíněná právnická osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla

žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 24 835 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu